

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Sang-Værk til den Danske Kirke

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Sang-Værk til den Danske Kirke", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 123. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1839_621-txt-shoot-idm6750/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Med Svøben at slide Ebræerne op,
 Smid ud deres nyfødte Dreng!
 Ja, smid dem i R i l e n , trods Kiællinge = Snaak!
 Saa saarer vi dog endelig haas paa det Raak.
 Det skulde han sige saa sagte,
 Man veed ikke hvad man kan magte.

Der fødtes nu A m r a m Leviter en Søn.
 For saur til at fare saa ilde;
 Hans Moder ham fostred tolv Uger i Kon,
 Men turde ei meer hvad hun vilde,
 I Arken af Rør og i Buggen af Siv
 Han maatte paa Floden nu friste sit Liv.
 Den Herre, som boer i det Høie
 Dog ogsaa paa Dybet har Die.

Kong Pharaos Daatter var bebre end han,
 Hun havde dog Hjerte i Sivet,
 Hun kom som en Dronning alt efter sin Stand,
 Og saae hvad sig rørde i Sivet,
 Hun sukked, hun saae i den kiolige Seng,
 Med blodende Hjerte, den grædende Dreng.
 Selv midt i Egypten man finder
 Til Lykke dog Hjerte hos Kvinder!

En Syfter ad Drengen paa Timen sprang til,
 Hun stod der paa Kur for det Samme:
 „Befaler Prindsessen, strax bringe jeg vil
 Den lille Ebræer en Amme,“
 Og Naap hendes Heiðhed sit Jaet udsagt,
 Rør Pigen var kort og Moderen bragt.

Naar Mand er som Dyrene vilde,
 Til Lykke er Kvinderne suilde!

Saa stumped den Moses til Høibaarnes Kaar,
 Der skulde som Konge befale,
 Saa vorte han op i Kong Pharaos Gaard,
 Som skulde Tyrannen betale;
 Ebræernes Høvding blev ikke omsonst
 Dylært i Egypternes Bidskab og Kunst.
 Vil Rogen Guds Ansialter hemme,
 Han nodes til selv dem at fremme.

Guds Folk kom, desværre, i Trældom paany,
 Sig Pharaos kalder F o r n u s t e n ,
 Med Binden udbredes hans Moes og hans Ny,
 For han har sit Rige i Lusten,
 Han snyser ad Alt hvad der er af Guds Haand,
 Som Ordet, saa Troen han lægger i Vaand,
 Livsaanderne, mens de er spæde,
 I Lette han drukner med Glæde.

Dog aldrig kan lykkes hvad Gud er imod,
 Sit Folk vil han sikkert bevare,
 Af Floden opduffer for Trældommen Bod,
 Om end den er kiøbt med Livsfare,
 Bort L u t h e r d o m er som en Lade af Siv,
 Hvori Kristus-Barnet har frisset sit Liv,
 Han brat, med sin Moder til Amme,
 Indpodes i Pharaos Stamme.

Hvordan det gaar til, om vi vidste det ret,
 Vi vilde dog ikke forraade,
 Og over det Dunkle vi troste os let,
 Thi det er en lyftelig Gaade,
 Som Mirjam vi lure i Siv - Ladens Egn,
 Og vogte og sturre paa Tiberens Tegh,
 Og vinker Prindsessen, vi springe
 Til Amme vor Moder at bringe.

No. 27 *)

Der gif en Hyrde og vogted Faar,
 I Medians Land i Orken,
 Red firfindstyve var Hydens Aar,
 Dog minked det ei med Styrtlen.

Den Faare-Hyrde var Amrams Son
 Dyvoret i Konge - Vorgen,
 Landslygtig bar han sin Kraft i Lon,
 Saa bar han og Hjerte - Sorgen.

Han sig forsvred i Ungdoms Aar,
 Og tarmed ei Kampen - Modet,
 Men Gud ham lærde med frange Kaar
 Den Konst at slaae Vand i Blodet.

Hver Prindsse - Hylke fra Kongesal
 I Orken han lod og fare,

*) Efter 2 Mosob. 3 og 4. og Pf. 90.

